

PL

PL

PL

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 24.9.2010
KOM(2010) 498 wersja ostateczna

2010/0256 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) nr .../..

w sprawie szczególnych środków w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej

UZASADNIENIE

1. DOSTOSOWANIE DO TRAKTATU O FUNKCJONOWANIU UNII EUROPEJSKIEJ (TFUE)

W Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) dokonano wyraźnego rozróżnienia między uprawnieniami określonymi w art. 290 przekazywanymi Komisji w celu przyjęcia aktów o charakterze nieustawodawczym (aktów delegowanych) o zasięgu ogólnym, które uzupełniają lub zmieniają niektóre, inne niż istotne, elementy aktu ustawodawczego, a uprawnieniami powierzanymi Komisji w celu przyjęcia aktów wykonawczych, określonymi w art. 291.

W przypadku aktów delegowanych prawodawca przekazuje Komisji uprawnienia do przyjęcia środków quasi-legislacyjnych. W przypadku aktów wykonawczych kontekst jest zupełnie inny. Za wdrażanie prawnie wiążących aktów Unii Europejskiej odpowiedzialne są bowiem przede wszystkim państwa członkowskie. Jeżeli jednak stosowanie aktu ustawodawczego wymaga jednolitych warunków wykonywania, wówczas ich przyjęcie należy do Komisji.

Dostosowanie rozporządzenia (WE) nr 247/2006 do nowych przepisów Traktatu opiera się na podziale na uprawnienia delegowane i uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do przepisów przyjętych przez Komisję w zastosowaniu tego rozporządzenia (rozporządzenie (WE) nr 793/2006 ustanawiające niektóre szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 247/2006).

W wyniku tego działania opracowano projekt wniosku o przekształcenie rozporządzenia (WE) nr 247/2006. Projekt ten zastrzega dla prawodawcy uprawnienie do przyjmowania zasadniczych elementów szczególnego systemu w przypadku niektórych produktów rolnych pochodzących z regionów najbardziej oddalonych w celu zaradzenia trudnościom powodowanym najbardziej oddalonym położeniem (zwanego „systemem POSEI”). Prawodawca określa ogólne kierunki tego systemu i ogólne zasady, które stanowią jego podstawę. Tym samym prawodawca określa cele środków wprowadzonych w ramach tego szczególnego systemu oraz zasady programowania, zgodności i spójności z innymi obszarami polityki Unii Europejskiej. Prawodawca określa również zasady ustanawiania systemu pozwoleń i stosowania kar, obniżek i wykluczeń. Prawodawca przewiduje również istnienie znaku graficznego POSEI.

Zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej prawodawca powierza Komisji zadanie uzupełniania lub zmieniania niektórych, innych niż istotne, elementów. W akcie delegowanym można zatem określać elementy uzupełniające konieczne do prawidłowego funkcjonowania systemu określonego przez prawodawcę. W ten sposób w drodze aktu delegowanego Komisja przyjmuje warunki wpisywania podmiotów gospodarczych do rejestru pozwoleń i, w razie konieczności wynikającej z sytuacji gospodarczej, nakłada obowiązek wnoszenia zabezpieczenia z tytułu wydania pozwolenia (art. 11 ust. 2). Prawodawca przekazuje też Komisji uprawnienia do przyjmowania środków dotyczących ustanawiania procedury przyjmowania zmian programów (art. 6 ust. 3), warunków przetwórstwa (art. 13 ust. 6), warunków określania kwot pomocy (art. 18 ust. 4, art. 23 ust. 3 i art. 29 ust. 4), warunków zwolnienia z przywozowych należności celnych (art. 26 ust. 2), warunków prawa używania znaku graficznego (art. 20 ust. 3) oraz kar (art. 17 ust. 2).

Zgodnie z art. 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej państwa członkowskie zobowiązane są do wykonywania przepisów w ramach systemu określonego przez prawodawcę. Konieczne wydaje się jednak zapewnienie jednolitego wdrożenia systemu POSEI w państwach członkowskich w celu uniknięcia zakłóceń konkurencji lub nierównego traktowania podmiotów gospodarczych. W rezultacie prawodawca powierza Komisji uprawnienia wykonawcze, zgodnie z art. 291 ust. 2 Traktatu, w szczególności w odniesieniu do jednolitych warunków, zgodnie z którymi produkty objęte szczególnym systemem dostaw są przywożone na terytorium regionów najbardziej oddalonych, wywożone z nich i wprowadzane do obrotu w tych regionach (art. 11 ust. 3, art. 13 ust. 2 lit. a), art. 13 ust. 2 lit. b), art. 13 ust. 3, art. 26 ust. 1 i art. 28 ust. 2), jednolitych warunków wdrażania programów (art. 6 ust. 2, art. 18 ust. 3, art. 20 ust. 4 i 29 ust. 3) oraz ogólnych ram kontroli, jakie mają być stosowane przez państwa członkowskie (art. 7, art. 12 ust. 2 i art. 17 ust. 1).

2. ZNACZĄCE ZMIANY

Biorąc pod uwagę, że rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej od przyjęcia w dniu 30 stycznia 2006 r. było przedmiotem wielu zmian, ze względu na przejrzystość zaleca się jego przekształcenie.

Ponadto rozwój prawodawstwa wspólnotowego i praktyczne wdrożenie obecnego rozporządzenia, które nastąpiły od momentu jego przyjęcia, wymagają również zmian niektórych przepisów przedmiotowego rozporządzenia oraz zmiany struktury tekstu prawodawczego w celu lepszego dostosowania go do rzeczywistej sytuacji systemu POSEI w dziedzinie rolnictwa.

Nowe rozporządzenie wyraźniej wskazuje główne cele systemu, do spełnienia których mają się przyczynić szczególne środki na rzecz rolnictwa w regionach najbardziej oddalonych (art. 2).

Jego nowa struktura podkreśla zasadniczą rolę programów szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (programów POSEI) określonych dla każdego regionu najbardziej oddalonego na najwłaściwszym szczeblu i koordynowanych przez odpowiednie państwa członkowskie. Programy te opierają się na dwóch podstawowych częściach POSEI, mianowicie na szczególnym systemie dostaw i szczególnych środkach na rzecz produkcji lokalnej (art. 3).

Do tekstu rozporządzenia wprowadzono ponadto drobne, niżej określone zmiany.

- (1) Procedurę przedkładania programów i ich zmian Komisji celem zatwierdzenia określono tak, aby była bardziej spójna z powszechną praktyką i z koniecznością osiągnięcia bardziej elastycznego i skutecznego dostosowywania programów do faktycznych potrzeb rolnictwa i zaopatrzenia regionów najbardziej oddalonych w produkty podstawowe (art. 6).
- (2) W art. 10 określono, że szczególny system dostaw należy opracować dla każdego regionu w zależności od lokalnej produkcji rolnej, której rozwój nie powinien być ograniczany przez zbyt wysoką pomoc na rzecz zaopatrzenia w przypadku produktów produkowanych również lokalnie. Przepis ten uznaje się za konieczny w celu wprowadzenia obowiązku zgodności obu instrumentów POSEI.

- (3) Możliwość ponownej wysyłki produktów przetworzonych na miejscu z surowców, które skorzystały ze szczególnego systemu dostaw, bez zwrotu korzyści, ograniczonego do produktów wysłanych z Azorów na Maderę lub w odwrotnym kierunku oraz z Madery na Wyspy Kanaryjskie lub w odwrotnym kierunku, rozszerza się również na francuskie departamenty zamorskie (art. 13 ust. 2 lit. e)).
- (4) W celu zapewnienia należytego zarządzania budżetem państwa członkowskie muszą wskazać w swoich programach wykaz środków pomocy stanowiących płatności bezpośrednie (art. 18 ust. 2 lit. d)).
- (5) Należy również wskazać, w jaki sposób określa się kwotę pomocy w przypadku środków na rzecz lokalnej produkcji rolnej, czego nie wskazano w akcie podstawowym (art. 18 ust. 2 lit. e) i f)).
- (6) Ponadto utrzymany przydział finansowy w przypadku każdego programu krajowego odpowiada przydziałowi za rok obrotowy 2011 i kolejny. Natomiast pułap finansowania szczególnego systemu dostaw dla Francji i Portugalii zwiększono o 20 % (art. 29 ust. 3) w wyniku wniosków zawartych w pierwszym sprawozdaniu w sprawie skutków reformy POSEI z 2006 r. przedłożonym Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w 2010 r.

W rozporządzeniu nie dokonuje się zmiany źródeł finansowania ani rozmiaru wsparcia wspólnotowego.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) nr .../..

z dnia [...] r.

w sprawie szczególnych środków w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 akapit pierwszy i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej¹,

po przekazaniu wniosku parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów³,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Szczególne środki w dziedzinie rolnictwa mające na celu zaradzenie trudnościom spowodowanym wyjątkową sytuacją regionów najbardziej oddalonych Unii Europejskiej, o których mowa w art. 349 Traktatu, ustanowiono w rozporządzeniu Rady (WE) nr 247/2006 z dnia 30 stycznia 2006 r. w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej⁵. Środki te uzyskały konkretną formę w programach wsparcia poszczególnych regionów, które stanowią zasadnicze narzędzie w zakresie zaopatrzenia tych regionów w produkty rolne. W związku z nowymi niezbędnymi zmianami i w wyniku wejścia w życie Traktatu z Lizbony konieczne jest uchylene rozporządzenia (WE) nr 247/2006 i zastąpienie go nowym tekstem.
- (2) Należy określić podstawowe cele, do których realizacji przyczynia się system na rzecz regionów najbardziej oddalonych Unii Europejskiej.

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

³ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁴ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁵ Dz.U. L 42 z 14.2.2006, s. 1.

- (3) Należy określić treść programów szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (zwanych dalej „programami POSEI”), które zgodnie z zasadą pomocniczości muszą zostać ustanowione przez zainteresowane państwa członkowskie na najwłaściwszym szczeblu geograficznym i przedstawione do zatwierdzenia Komisji przez państwa członkowskie.
- (4) Aby zapewnić lepszą realizację celów systemu na rzecz regionów najbardziej oddalonych Unii Europejskiej, programy POSEI muszą obejmować środki zapewniające zaopatrzenie w produkty rolne oraz ochronę i rozwój lokalnej produkcji rolnej. Należy zbliżyć poziom programowania do poziomu przedmiotowych regionów oraz usystematyzować w stosunkach między Komisją a państwami członkowskimi podejście oparte na partnerstwie.
- (5) Zgodnie z zasadą pomocniczości i w duchu elastyczności, które stanowią podstawę podejścia do programowania przyjętego w przypadku systemu na rzecz regionów najbardziej oddalonych, organy wyznaczone przez państwo członkowskie mogą proponować zmiany programu w celu dostosowania go do sytuacji regionów najbardziej oddalonych. W tym samym duchu procedurę zmiany programów należy dostosować pod względem celowości każdego rodzaju zmian.
- (6) W celu zagwarantowania zaopatrzenia regionów najbardziej oddalonych w podstawowe produkty rolne i złagodzenia dodatkowych kosztów wynikających z najbardziej oddalonego położenia należy wprowadzić szczególny system dostaw. Szczególne położenie geograficzne regionów najbardziej oddalonych w stosunku do źródeł zaopatrzenia w podstawowe produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi lub do przetwórstwa, lub stanowiące środki produkcji rolnej powoduje dodatkowe koszty ich transportu do tych regionów. Ponadto inne obiektywne czynniki wynikające z ich oddalenia, a w szczególności wyspiarskiego charakteru i małych powierzchni użytków rolnych, stanowią dodatkowe utrudnienia dla podmiotów gospodarczych i producentów z regionów najbardziej oddalonych, ograniczając poważnie ich działalność. Ograniczenia te można złagodzić poprzez obniżenie cen wspomnianych podstawowych produktów.
- (7) W tym celu, niezależnie od art. 28 Traktatu, przywóz niektórych produktów rolnych z państw trzecich należy zwolnić z obowiązujących przywozowych należności celnych. Aby uwzględnić pochodzenie produktów podlegających na obszarze celnym Unii Europejskiej procedurom uszlachetniania czynnego lub składowania celnego oraz procedury celne, jakimi są one objęte na mocy przepisów prawa Unii, należy je traktować jak produkty przywożone bezpośrednio i objąć je w ten sposób korzyściami wynikającymi ze szczególnego systemu dostaw.
- (8) Aby skutecznie zrealizować cel polegający na obniżeniu cen w regionach najbardziej oddalonych oraz złagodzeniu dodatkowych kosztów wynikających z najbardziej oddalonego położenia przy równoczesnym utrzymaniu konkurencyjności produktów Unii Europejskiej, należy przyznać pomoc na rzecz dostaw produktów unijnych do tych regionów najbardziej oddalonych. Pomoc ta powinna uwzględniać dodatkowe koszty transportu do regionów najbardziej oddalonych oraz ceny stosowane przy wywozie do państw trzecich, a w przypadku środków produkcji rolnej lub produktów przeznaczonych dla przetwórstwa – inne dodatkowe koszty wynikające z najbardziej oddalonego położenia, w szczególności z wyspiarskiego charakteru i małej powierzchni.

- (9) W celu uniknięcia spekulacji, które mogłyby zaszkodzić odbiorcom końcowym w regionach najbardziej oddalonych, należy doprecyzować, że jedynie produkty o solidnej, właściwej jakości handlowej mogą zostać objęte szczególnym systemem dostaw.
- (10) Należy przewidzieć zasady funkcjonowania systemu, w szczególności zasady dotyczące stworzenia rejestru podmiotów gospodarczych i systemu pozwoleń podobnych do pozwoleń, o których mowa w art. 130 i 161 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)⁶.
- (11) Monitorowanie operacji objętych szczególnymi przepisami w sprawie dostaw wymaga przeprowadzania kontroli administracyjnych przedmiotowych produktów przy ich przywozie na terytorium regionów najbardziej oddalonych lub wprowadzaniu do obrotu w tych regionach oraz przy ich wywozie lub wysyłce z tych regionów. Ponadto, aby osiągnąć cele wspomnianego systemu, korzyści gospodarcze wynikające ze szczególnego systemu dostaw muszą przekładać się na poziom kosztów produkcji i powodować obniżenie cen aż do etapu odbiorcy końcowego. W związku z tym ich przyznawanie należy uzależnić od ich faktycznego wpływu i wdrożyć niezbędne kontrole.
- (12) Biorąc pod uwagę, że ilości objęte szczególnym systemem dostaw są ograniczone do potrzeb regionów najbardziej oddalonych, wspomniany system nie wywiera negatywnego wpływu na prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Korzyści gospodarcze wynikające ze szczególnego systemu dostaw nie powinny jednak powodować zakłóceń w handlu przedmiotowymi produktami. Należy w związku z tym zabronić wysyłania lub wywozu tych produktów z regionów najbardziej oddalonych. Należy jednak zezwolić na wysyłkę lub wywóz tych produktów pod warunkiem zwrotu korzyści finansowych uzyskanych w ramach szczególnego systemu dostaw.
- (13) W przypadku produktów przetworzonych należy zezwolić na wymianę handlową między regionami najbardziej oddalonymi w celu umożliwienia handlu między nimi. Należy również wziąć pod uwagę przepływy handlowe w ramach tradycyjnego handlu regionalnego oraz wywozu i wysyłki prowadzonych tradycyjnie w relacjach z pozostałymi częściami Unii lub z państwami trzecimi przez regiony najbardziej oddalone i, co za tym idzie, zezwolić we wszystkich tych regionach na wywóz produktów przetworzonych odpowiadający tradycyjnym przepływom wymiany handlowej. W celu zapewnienia przejrzystości należy ustalić okres referencyjny pozwalający na określenie ilości produktów tradycyjnie wywożonych lub wysyłanych.
- (14) Należy jednak podjąć właściwe środki w celu umożliwienia niezbędnej restrukturyzacji sektora przetwórstwa cukru na Azorach. W ramach tych środków należy uwzględnić fakt, że rentowność sektora cukru na Azorach wymaga utrzymania pewnego poziomu produkcji i przetwórstwa. W tej sytuacji w drodze wyjątku należy nadal zezwalać, aby wysyłki cukru z Azorów do pozostałych części Unii przez okres ograniczony do pięciu lat przewyższały poziom tradycyjnej wymiany handlowej w

⁶ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

ramach degresywnych limitów rocznych. Ponieważ ilości dopuszczone do ponownej wysyłki będą proporcjonalne i ściśle ograniczone do ilości koniecznych do umożliwienia rentowności lokalnej produkcji cukru i jego przetwórstwa, tymczasowe wysyłanie cukru z Azorów nie wpłynie negatywnie na rynek wewnętrzny Unii.

- (15) Jeśli chodzi o zaopatrzenie Azorów, Madery i Wysp Kanaryjskich w cukier pozakwotowy, należy nadal stosować system zwolnień z ceł przywozowych. Należy również zezwolić Azorom na korzystanie ze zwolnień z ceł przywozowych w przypadku surowego cukru trzcinowego w granicach odnośnej prognozy bilansu dostaw.
- (16) Zaopatrzenie Wysp Kanaryjskich w odtłuszczone mleko w proszku zawierające tłuszcze roślinne objęte kodem CN 1901 90 99, przeznaczone do przetworzenia przemysłowego, odbywało się dotychczas w ramach szczególnego systemu dostaw. Należy umożliwić dalsze zaopatrzenie w ten produkt, który stał się tradycyjnym elementem miejscowego żywienia.
- (17) W związku z tym, że ryż jest podstawowym elementem żywienia na Reunion, gdzie nie produkuje się jego wystarczających ilości, aby zaspokoić miejscowe zapotrzebowanie, należy utrzymać zwolnienia z wszelkich ceł przywozowych na ten produkt na Reunion.
- (18) Polityka Unii na rzecz produkcji lokalnej w regionach najbardziej oddalonych dotyczyła wielu produktów i obejmowała wiele środków wspierających ich wytwarzanie, wprowadzanie do obrotu oraz przetwarzanie. Środki te okazały się skuteczne i dzięki nim zapewniono kontynuację i rozwój działalności rolniczej. Unia powinna nadal wspierać te rodzaje produkcji, które stanowią zasadniczy czynnik równowagi środowiskowej, społecznej i gospodarczej regionów najbardziej oddalonych. Doświadczenie wykazało, że podobnie jak w przypadku polityki rozwoju obszarów wiejskich, zacieśnienie partnerstwa z samorządem terytorialnym może pozwolić na skuteczniejsze zaradzenie specyficznym problemom tych regionów. Należy zatem nadal wspierać produkcję lokalną za pośrednictwem programów POSEI.
- (19) W celu wspierania wprowadzania do obrotu produktów regionów najbardziej oddalonych należy wprowadzić pomoc przeznaczoną na wprowadzanie tych produktów do obrotu poza regionem produkcji.
- (20) Należy określić minimalne elementy, które muszą być zawarte w programach POSEI, w celu określenia środków na rzecz lokalnej produkcji rolnej, w szczególności opis sytuacji, proponowaną strategię, cele i środki. Należy również określić zasady spójności tych środków z innymi obszarami polityki Unii w celu uniknięcia wszelkiej niezgodności i pokrywania się pomocy.
- (21) Do celów wdrażania program POSEI może zawierać również środki w zakresie finansowania badań, projektów pokazowych, szkoleń i pomocy technicznej.
- (22) Należy zachęcać producentów rolnych z regionów najbardziej oddalonych do dostarczania produktów wysokiej jakości i wspomagać wprowadzanie tych produktów do obrotu. W tym celu przydatne może być stosowanie znaku graficznego ustanowionego przez Unię.

- (23) Niektóre gospodarstwa rolne lub przedsiębiorstwa przetwórcze i handlowe znajdujące się w regionach najbardziej oddalonych wykazują wiele niedostatków i borykają się ze szczególnymi trudnościami pod względem struktury. W związku z tym w art. 26 ust. 2 i art. 28 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)⁷ przewiduje się korzystniejsze stawki wsparcia w przypadku niektórych rodzajów inwestycji w regionach najbardziej oddalonych.
- (24) W art. 27 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 regiony najbardziej oddalone są wyłączone z ograniczenia dotyczącego przyznawania wsparcia na rzecz leśnictwa przewidzianego w art. 20 lit. b) ppkt ii) tego rozporządzenia.
- (25) W art. 39 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 oraz w załączniku I do tego rozporządzenia określono maksymalne kwoty roczne kwalifikowalne z tytułu płatności rolnośrodowiskowych. Mając na uwadze specyficzną sytuację środowiskową niektórych bardzo wrażliwych obszarów pastwisk na Azorach oraz zachowanie krajobrazu i tradycyjnych cech gruntów rolnych, w szczególności uprawy tarasowej na Maderze, w przypadku niektórych środków należy przewidzieć możliwość zwiększenia tych kwot nawet o 100 %.
- (26) Aby złagodzić szczególne ograniczenia produkcji rolnej w regionach najbardziej oddalonych związane z najbardziej oddalonym położeniem, w tym z oddaleniem, wyspiarskim charakterem, małą powierzchnią, ukształtowaniem terenu, klimatem i zależnością gospodarczą związaną z niewielką liczbą produktów, można przyznać odstępstwo od stałej polityki Komisji zabraniającej pomocy państwa na cele operacyjne w sektorze produkcji, przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, wymienionych w załączniku I do Traktatu.
- (27) Uprawy rolne w regionach najbardziej oddalonych są pod względem fitosanitarnym narażone na szczególne trudności wynikające z warunków klimatycznych oraz stosowania tam dotychczas niewystarczającej ilości środków zwalczania chorób roślin. W związku z tym należy wdrożyć programy zwalczania organizmów szkodliwych, z wykorzystaniem m.in. metod biologicznych, oraz określić udział finansowy Unii w realizacji tych programów.
- (28) Utrzymanie winnic, stanowiących najbardziej rozpowszechnioną uprawę w regionach Madery i Wysp Kanaryjskich oraz mających bardzo duże znaczenie dla regionu Azorów, jest konieczne ze względów gospodarczych i środowiskowych. W celu zapewnienia większego wsparcia tamtejszej produkcji regiony te nie powinny podlegać ani dopłatom za zaprzestanie produkcji, ani mechanizmom rynkowym przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007, z wyjątkiem destylacji interwencyjnej na Wyspach Kanaryjskich, której stosowanie powinno być możliwe w przypadku wyjątkowego zakłócenia rynku w wyniku problemów związanych z jakością. Problemy techniczne i społeczno-gospodarcze uniemożliwiły kompletne i terminowe przekształcenie obszarów winnic na Maderze i Azorach obsadzonych hybrydowymi szczepami winorośli zabronionymi rozporządzeniem (WE) nr

⁷ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.

1234/2007. Wino produkowane przez te winnice przeznaczone jest wyłącznie do tradycyjnego spożycia lokalnego.

- (29) Restrukturyzacja sektora mleczarskiego na Azorach nie została jeszcze zakończona. W celu uwzględnienia wysokiego stopnia uzależnienia Azorów od produkcji mleka w połączeniu z innymi ograniczeniami związanymi z ich najbardziej oddalonym położeniem oraz z brakiem opłacalnej produkcji alternatywnej konieczne jest utrzymanie odstępstw od niektórych przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 dotyczących opłat z tytułu nadwyżek mleka i produktów mleczarskich.
- (30) Wsparcie na rzecz produkcji mleka krowiego na Maderze i na Reunion okazało się niewystarczające do utrzymania równowagi między zaopatrzeniem wewnętrznym i zewnętrznym, szczególnie ze względu na poważne problemy strukturalne, z którymi boryka się ten sektor, i na jego niską zdolność pozytywnego reagowania na nowe warunki gospodarcze. W konsekwencji należy utrzymać zezwolenie na produkcję rekonstruowanego mleka UHT z mleka w proszku pochodzącego z Unii w celu osiągnięcia większego stopnia zaspokojenia potrzeb wynikających z konsumpcji lokalnej. W celu zapewnienia właściwego informowania konsumenta należy nałożyć obowiązek wskazywania na etykiecie towarzyszącej produktowi przy sprzedaży metody produkcji rekonstruowanego mleka UHT z mleka w proszku.
- (31) Konieczność stosowania zachęt do utrzymania lokalnej produkcji mleka uzasadnia niestosowanie rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do francuskich departamentów zamorskich i Madery. Wyłączenie to w przypadku Madery powinno być ograniczone do 4 000 ton.
- (32) Należy wspierać tradycyjną działalność w zakresie chowu zwierząt. W celu zaspokojenia potrzeb konsumpcji lokalnej we francuskich departamentach zamorskich i na Maderze należy zezwolić na wolny od opłat celnych przywóz samców bydła na opas z państw trzecich pod pewnymi warunkami i w ramach maksymalnego limitu rocznego.
- (33) Należy przedłużyć możliwość, z której korzysta Portugalia w ramach rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników⁸, polegającą na przenoszeniu uprawnień do premii za krowy mamki z części kontynentalnej na Azory i dostosować to narzędzie z uwzględnieniem systemu wsparcia regionów najbardziej oddalonych.
- (34) Uprawa tytoniu ma od dawna duże znaczenie dla Wysp Kanaryjskich. Z gospodarczego punktu widzenia przetwórstwo tytoniu wciąż stanowi jeden z głównych rodzajów działalności przemysłowej regionu. Ze społecznego punktu widzenia uprawa tytoniu stwarza duże zapotrzebowanie na siłę roboczą i jest przedmiotem działalności małych gospodarstw rolnych. Uprawa ta nie jest jednak wystarczająco rentowna i zagrożona jest zanikiem. W chwili obecnej produkcja tytoniu ogranicza się faktycznie do niewielkiego obszaru wyspy Palma, gdzie używany jest on do rzemieślniczego wyrobu cygar. Należy zatem zezwolić Hiszpanii na dalsze udzielanie pomocy, uzupełniającej pomoc Unii, w celu umożliwienia

⁸ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.

zachowania tej tradycyjnej uprawy oraz zależnej od niej działalności rzemieślniczej. Ponadto, aby utrzymać przemysłową produkcję wyrobów tytoniowych, należy utrzymać zwolnienie z opłat celnych za surowiec tytoniowy i tytoń przemysłowy przywożony na Wyspy Kanaryjskie w ramach limitu rocznego w wysokości 20 000 ton tytoniu wyrażonego jako ekwiwalent odżyłowanego surowca tytoniowego.

- (35) Wprowadzenie w życie niniejszego rozporządzenia nie powinno powodować uszczerbku dla poziomu szczególnego wsparcia, z którego dotychczas korzystały regiony najbardziej oddalone. Dlatego, w celu wdrożenia właściwych środków, państwa członkowskie powinny dysponować kwotami odpowiadającymi wsparciu, które już zostało przyznane przez Unię na mocy rozporządzenia (WE) nr 247/2006.
- (36) Od 2006 r. w niektórych regionach najbardziej oddalonych, w szczególności na Azorach i we francuskich departamentach zamorskich, zapotrzebowanie na produkty podstawowe wzrosło w wyniku wzrostu poglobia i presji demograficznej. Należy zatem zwiększyć część budżetu, którą państwa członkowskie mogą wykorzystać na potrzeby szczególnego systemu dostaw do przedmiotowych regionów.
- (37) Komisja powinna posiadać uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w celu uzupełniania lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszego rozporządzenia. Należy określić dziedziny, w których będzie można wykonywać te uprawnienia, oraz warunki, którym będzie podlegać przekazywanie uprawnień.
- (38) W celu zapewnienia jednolitego wdrożenia systemu POSEI w państwach członkowskich i w celu uniknięcia zakłóceń konkurencji lub nierównego traktowania podmiotów gospodarczych Komisja powinna posiadać uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 ust. 2 Traktatu. Należy zatem powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze na mocy wspomnianego postanowienia w szczególności w odniesieniu do jednolitych warunków, zgodnie z którymi produkty objęte szczególnym systemem dostaw są wprowadzane na terytorium regionów najbardziej oddalonych i wyprowadzane z tego terytorium oraz wprowadzane do obrotu w tych regionach, jednolitych warunków wdrażania programów oraz minimalnych wymogów w zakresie kontroli stosowanych przez państwa członkowskie.
- (39) [Motyw dotyczący kontroli uprawnień wykonawczych. Do uzupełnienia po przyjęciu rozporządzenia w sprawie środków kontroli, o którym mowa w art. 291 ust. 2 TFUE, będącego obecnie przedmiotem debaty w PE i w Radzie.],

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES ZASTOSOWANIA

Artykuł 1

Przedmiot rozporządzenia

Niniejsze rozporządzenie określa szczególne środki w dziedzinie rolnictwa w celu zaradzenia trudnościom spowodowanym najbardziej oddalonym położeniem, w tym oddaleniem, wyspiarskim charakterem, małą powierzchnią, ukształtowaniem terenu, trudnym klimatem i zależnością gospodarczą związaną z niewielką liczbą produktów, w regionach Unii, o których mowa w art. 349 Traktatu, dalej zwanych „regionami najbardziej oddalonymi”.

Artykuł 2

Cele

1. Szczególne środki, o których mowa w art. 1, przyczyniają się do realizacji następujących celów:
 - a) zapewnienia zaopatrzenia regionów najbardziej oddalonych w podstawowe produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi lub do przetwórstwa i stanowiących środki produkcji rolnej przez łagodzenie dodatkowych kosztów związanych z najbardziej oddalonym położeniem;
 - b) utrzymania i rozwijania działalności rolniczej regionów najbardziej oddalonych, w tym produkcji, przetwórstwa i wprowadzania do obrotu produktów lokalnych.
2. Cele wymienione w ust. 1 realizuje się za pomocą środków wskazanych w rozdziałach III, IV i V.

ROZDZIAŁ II

PROGRAMY POSEI

Artykuł 3

Ustanowienie programów POSEI

1. Środki, o których mowa w art. 1, określa się w odniesieniu do każdego regionu najbardziej oddalonego w programie szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (POSEI), zwanym dalej „programem POSEI”, który obejmuje:
 - a) szczególny system dostaw przewidziany w rozdziale III, oraz
 - b) szczególne środki na rzecz lokalnej produkcji rolnej przewidziane w rozdziale IV.
2. Program POSEI ustanawia się na szczeblu geograficznym, który zainteresowane państwo członkowskie uzna za najwłaściwszy. Program ten opracowują właściwe organy wyznaczone przez państwo członkowskie, które po konsultacji z właściwymi organami i organizacjami na odpowiednim szczeblu lokalnym przedstawiają program Komisji w celu jego zatwierdzenia zgodnie z art. 6.
3. Państwo członkowskie może przedstawić tylko jeden program POSEI dla swoich regionów najbardziej oddalonych.

Artykuł 4

Zgodność i spójność

1. Środki przyjmowane w ramach programów POSEI muszą być zgodne z prawem Unii i spójne z innymi obszarami polityki Unii oraz ze środkami przyjmowanymi w ich ramach.
2. Zapewnia się spójność między środkami przyjmowanymi w ramach programów POSEI a środkami wdrażanymi na mocy innych instrumentów wspólnej polityki rolnej, w szczególności w zakresie wspólnych organizacji rynków, rozwoju obszarów wiejskich, jakości produktów, dobrostanu zwierząt i ochrony środowiska.

W szczególności żaden środek przyjmowany na mocy niniejszego rozporządzenia nie może być finansowany jako:

- a) dodatkowe wsparcie na rzecz systemów premii lub pomocy ustanowionych w ramach wspólnej organizacji jakiegokolwiek rynku, o ile nie dotyczy to wyjątkowych przypadków, uzasadnionych na podstawie obiektywnych kryteriów;

- b) wsparcie na rzecz projektów badawczych, środki wspierające projekty badawcze lub środki podlegające finansowaniu unijnemu na mocy decyzji Rady 2009/470/WE⁹;
- c) wsparcie na rzecz środków, do których stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1698/2005.

Artykuł 5

Treść programów

Program POSEI zawiera:

- a) harmonogram wdrażania środków oraz ogólne orientacyjne roczne zestawienie środków finansowych, które mają zostać wykorzystane;
- b) dowód na zgodność i spójność różnych środków objętych programami, jak również określenie kryteriów i wskaźników ilościowych służących do monitorowania i oceny;
- c) ustalenia poczynione w celu skutecznego i odpowiedniego wdrażania programów, m.in. w zakresie informowania, monitorowania i oceny, oraz określenie wskaźników ilościowych służących do oceny;
- d) wskazanie właściwych organów i jednostek odpowiedzialnych za wdrażanie programu, jak również wyznaczenie na odpowiednich szczeblach zaangażowanych organów i jednostek oraz partnerów społeczno-ekonomicznych oraz wyniki przeprowadzonych konsultacji.

Artykuł 6

Zatwierdzanie i zmiany programów

1. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji projekt programu POSEI w ramach przyznanych środków, o których mowa w art. 29 ust. 2 i 3.

Projekt programu obejmuje projekt prognozy bilansu dostaw z wyszczególnieniem produktów, ich ilości i kwot pomocy na rzecz zaopatrzenia pochodzącego z Unii oraz projekt programu wspierania produkcji lokalnej.

Komisja ocenia proponowany program POSEI i podejmuje decyzję o jego zatwierdzeniu w drodze aktu wykonawczego.

2. W zależności od rocznej oceny realizacji środków zawartych w programach POSEI państwa członkowskie mogą przedstawić Komisji wnioski dotyczące zmian w ramach przyznanych środków, o których mowa w art. 29 ust. 2 i 3, w celu lepszego dostosowania ich do wymogów regionów najbardziej oddalonych i do proponowanej

⁹ Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 30.

strategii. Komisja przyjmuje jednolite zasady przedstawiania wniosków dotyczących zmian programu w drodze aktu wykonawczego.

3. W celu uwzględnienia różnych rodzajów proponowanych zmian oraz terminu, w jakim musi rozpocząć się ich stosowanie, Komisja określa procedurę zatwierdzania zmian w drodze aktu delegowanego.

Artykuł 7

Kontrola i monitorowanie

Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole w formie kontroli administracyjnych i kontroli na miejscu. W celu zapewnienia jednolitego wdrażania Komisja przyjmuje minimalne wymogi w zakresie kontroli stosowane przez państwa członkowskie w drodze aktu wykonawczego.

W drodze tego samego rodzaju aktu Komisja przyjmuje również procedury oraz wskaźniki fizyczne i finansowe zapewniające skuteczne monitorowanie realizacji programów.

ROZDZIAŁ III

SZCZEGÓLNY SYSTEM DOSTAW

Artykuł 8

Prognoza bilansu dostaw

1. Ustanawia się szczególny system dostaw produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu, mających zasadnicze znaczenie w regionach najbardziej oddalonych i przeznaczonych do spożycia przez ludzi, do wytwarzania innych produktów lub wykorzystywanych jako środki produkcji rolnej.
2. Zainteresowane państwo członkowskie ustanawia na najwłaściwszym szczeblu geograficznym prognozowany bilans dostaw w celu ilościowego określenia rocznego zapotrzebowania każdego regionu najbardziej oddalonego na produkty rolne wymienione w załączniku I do Traktatu.

Ocena zapotrzebowania przedsiębiorstw zajmujących się pakowaniem lub przetwórstwem produktów przeznaczonych na rynek lokalny, tradycyjnie wysyłanych do pozostałych części Unii, wywożonych do państw trzecich w ramach handlu regionalnego w rozumieniu art. 13 ust. 3 lub w ramach tradycyjnej wymiany handlowej, może być przedmiotem oddzielnej prognozy bilansu.

Artykuł 9

Funkcjonowanie systemu

1. W ramach limitu ilościowego określonego w prognozie bilansu dostaw nie stosuje się żadnych opłat celnych do produktów przywożonych do regionów najbardziej oddalonych pochodzących bezpośrednio z państw trzecich i objętych szczególnym systemem dostaw.

Do celów niniejszego rozdziału produkty podlegające procedurom uszlachetniania czynnego lub składowaniu celnemu na obszarze celnym Unii uznaje się za produkty przywożone bezpośrednio z państw trzecich.

2. Aby zapewnić pokrycie zapotrzebowania określonego zgodnie z art. 8 ust. 2 z uwzględnieniem cen i jakości oraz przy jednoczesnym zachowaniu udziału Unii w dostawach, przyznaje się pomoc na zaopatrzenie regionów najbardziej oddalonych w produkty unijne pochodzące z zapasów publicznych zgromadzonych w wyniku stosowania środków interwencyjnych lub produktów dostępnych na rynku Unii.

Kwotę pomocy dla każdego rodzaju produktu określa się z uwzględnieniem dodatkowych kosztów transportu do regionów najbardziej oddalonych oraz cen stosowanych przy wywozie do państw trzecich, a w przypadku produktów przeznaczonych dla przetwórstwa lub dostarczanych jako środki produkcji rolnej – dodatkowych kosztów wynikających z najbardziej oddalonego położenia, w szczególności z wyspiarskiego charakteru i małej powierzchni.

3. Nie przyznaje się żadnej pomocy na zaopatrzenie w produkty, które zostały już objęte korzyściami z tytułu szczególnego systemu dostaw w innym regionie najbardziej oddalonym.
4. Szczególnym systemem dostaw mogą być objęte tylko produkty o solidnej, właściwej jakości handlowej.

Artykuł 10

Wdrażanie

Szczególny system dostaw wdraża się w sposób uwzględniający w szczególności:

- a) szczególne potrzeby regionów najbardziej oddalonych oraz, w przypadku produktów przeznaczonych do przetwórstwa lub dostarczanych jako środki produkcji rolnej, odpowiednie wymogi jakościowe;
- b) przepływy wymiany handlowej z pozostałymi częściami Unii;
- c) gospodarczy aspekt przewidywanej pomocy;
- d) w stosownych przypadkach konieczność nieograniczania możliwości rozwoju produkcji lokalnej.

Artykuł 11

Pozwolenia

1. Zwolnienie z cła przywozowego lub korzystanie z pomocy w ramach szczególnego systemu dostaw przyznaje się na podstawie przedstawionego pozwolenia.

Pozwolenia wydaje się jedynie podmiotom gospodarczym wpisanym do rejestru prowadzonego przez właściwe organy.

Pozwolenia nie są zbywalne.

2. W celu zapewnienia pełnego wykonywania uprawnień podmiotów gospodarczych do korzystania ze szczególnego systemu dostaw Komisja określa warunki wpisywania podmiotów gospodarczych do rejestru i w razie konieczności zobowiązuje do wnoszenia zabezpieczenia z tytułu wydania pozwolenia w drodze aktu delegowanego.
3. Komisja przyjmuje wszystkie środki konieczne do zapewnienia jednolitego stosowania przez państwa członkowskie niniejszego artykułu, w szczególności w zakresie wdrażania systemu pozwoleń, z wyjątkiem wnoszenia zabezpieczenia z tytułu pozwolenia, oraz obowiązków podmiotów gospodarczych przy rejestracji w drodze aktu wykonawczego.

Artykuł 12

Przeniesienie korzyści

1. Korzyści związane ze szczególnym systemem dostaw wynikające ze zwolnienia z cła przywozowego lub z przyznania pomocy uwarunkowane są faktycznym przeniesieniem korzyści gospodarczej na odbiorcę końcowego, którym może być odpowiednio konsument w przypadku produktów przeznaczonych do bezpośredniego spożycia, końcowy zakład przetwórczy lub pakujący w przypadku produktów przeznaczonych do przetwórstwa lub do pakowania lub rolnik w przypadku produktów stosowanych w żywieniu zwierząt lub wykorzystywanych jako środki produkcji rolnej.
2. W celu zapewnienia jednolitego stosowania ust. 1 Komisja przyjmuje przepisy wykonawcze, w szczególności w zakresie warunków kontroli przez państwa członkowskie rzeczywistego przeniesienia korzyści na odbiorcę końcowego, w drodze aktu wykonawczego.

Artykuł 13

Wywóz do państw trzecich oraz wysyłka do pozostałych części Unii

1. Produkty objęte szczególnym systemem dostaw można wywozić do państw trzecich lub wysyłać do pozostałych części Unii jedynie przy spełnieniu jednolitych warunków, określonych przez Komisję w drodze aktu wykonawczego, które

obejmują płatność ceł przywozowych lub zwrot otrzymanej pomocy, o których mowa w art. 9.

Wywóz produktów objętych szczególnym systemem dostaw do państw trzecich nie podlega obowiązkowi przedkładania pozwolenia.

Akapit pierwszy nie dotyczy wymiany handlowej między francuskimi departamentami zamorskimi.

2. Ustęp pierwszy akapit pierwszy nie dotyczy produktów przetworzonych otrzymanych w regionach najbardziej oddalonych z wykorzystaniem produktów objętych pomocą w ramach szczególnego systemu dostaw, które:
 - a) są wywożone do państw trzecich lub wysyłane do pozostałych części Unii w granicach limitów ilościowych odpowiadających tradycyjnym wysyłkom i tradycyjnemu wywozowi. Komisja określa te ilości w drodze aktu wykonawczego w oparciu o średnie ilości w ramach wysyłek lub wywozu w latach 1989, 1990 i 1991;
 - b) są wywożone do państw trzecich w ramach handlu regionalnego z zachowaniem miejsc przeznaczenia i przy spełnieniu warunków określonych przez Komisję w drodze aktu wykonawczego;
 - c) są wysyłane z Azorów na Maderę i odwrotnie;
 - d) są wysyłane z Madery na Wyspy Kanaryjskie i odwrotnie;
 - e) są wysyłane między francuskimi departamentami zamorskimi.

Wywóz produktów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), nie podlega żadnej refundacji.

Wywóz produktów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), do państw trzecich nie podlega obowiązkowi przedkładania pozwolenia.

3. Do celów niniejszego rozdziału „handel regionalny” oznacza handel realizowany – w przypadku każdego francuskiego departamentu zamorskiego, Azorów i Madery oraz Wysp Kanaryjskich – z przeznaczeniem do państw trzecich określonych przez Komisję w drodze aktu wykonawczego.
4. Produkty dostarczone do francuskich departamentów zamorskich, na Azory, Maderę i Wyspy Kanaryjskie, objęte korzyściami w ramach szczególnego systemu dostaw i wykorzystane do zaopatrzenia statków i samolotów uważa się za spożyte lokalnie.
5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 akapit pierwszy lit. a) można wysyłać cukier (kod CN 1701) w okresie pięciu lat z Azorów do pozostałych części Unii w poniższych ilościach maksymalnych:
 - w 2011 r.: 3 000 ton,
 - w 2012 r.: 2 500 ton,
 - w 2013 r.: 2 000 ton,

- w 2014 r.: 1 500 ton,
 - w 2015 r.: 1 000 ton.
6. W celu określenia korzyści dla regionalnego i tradycyjnego handlu wynikających ze stosowania szczególnego systemu dostaw Komisja ustanawia warunki, które muszą spełniać procesy przetwórcze mogące prowadzić do tradycyjnego wywozu lub handlu regionalnego w drodze aktu delegowanego.

Artykuł 14

Cukier

1. W okresie, o którym mowa w art. 204 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, produkcja pozakwotowa, o której mowa w art. 61 wymienionego rozporządzenia, podlega zwolnieniu z przywozowych należności celnych w granicach określonych w prognozie bilansu dostaw, o której mowa w art. 8 niniejszego rozporządzenia w przypadku:
- a) cukru przywiezionego w celu spożycia na Maderę lub Wyspy Kanaryjskie w postaci białego cukru objętego kodem CN 1701;
 - b) cukru rafinowanego i spożywanego na Azorach w postaci cukru surowego objętego kodem CN 1701 12 10 (cukier buraczany surowy).
2. Na Azorach ilości przeznaczone do rafinowania, o których mowa w ust. 1, można uzupełniać w granicach określonych w prognozie bilansu dostaw cukrem surowym objętym kodem CN 1701 11 10 (cukier trzcinowy surowy).

Przy ocenie zapotrzebowania Azorów na cukier surowy uwzględnia się rozwój lokalnej produkcji buraka cukrowego. Ilości objęte systemem dostaw ustala się w taki sposób, aby łączna roczna ilość cukru rafinowanego na Azorach nie przekroczyła 10 000 ton.

Artykuł 15

Odłuszczone mleko w proszku

Na zasadzie odstępstwa od art. 8 Wyspy Kanaryjskie mogą nadal zaopatrywać się w przeznaczone od przetworzenia przemysłowego odłuszczone mleko w proszku objęte kodem CN 1901 90 99 (odłuszczone mleko w proszku zawierające tłuszcze roślinne) w maksymalnej ilości 800 ton rocznie. Pomoc wypłacona na dostawę produktu z Unii nie może przekraczać 210 EUR za tonę i zawiera się w limicie, o którym mowa w art. 29. Produkt ten jest przeznaczony wyłącznie do konsumpcji lokalnej.

Artykuł 16

Przywóz ryżu na Reunion

Przywóz do francuskiego departamentu zamorskiego Reunion produktów o kodach CN 1006 10, 1006 20 i 1006 40 00, przeznaczonych do konsumpcji lokalnej, nie podlega żadnym przywozowym należnościami celnym.

Artykuł 17

Kontrole i sankcje

1. Produkty objęte szczególnym systemem dostaw podlegają kontrolom administracyjnym przy ich przywozie lub wprowadzaniu na terytorium regionów najbardziej oddalonych oraz przy ich wywozie lub wysyłce z tych regionów.

W celu zapewnienia jednolitego stosowania akapitu pierwszego Komisja przyjmuje minimalne wymogi w zakresie kontroli stosowane przez państwa członkowskie w drodze aktu wykonawczego.

2. Z wyjątkiem przypadków zaistnienia siły wyższej lub nadzwyczajnego zdarzenia klimatycznego, jeżeli dany podmiot gospodarczy nie wypełnia zobowiązań podjętych zgodnie z art. 11, korzyści przyznane posiadaczom pozwoleń podlegają zwrotowi, a wpis do rejestru zostaje zawieszony lub wykreślony w zależności od wagi naruszenia zobowiązań.

Aby zapewnić przestrzeganie obowiązków spoczywających na podmiotach gospodarczych korzystających z systemu, Komisja określa warunki konieczne do celów stosowania akapitu pierwszego oraz zasady rozpatrywania nowych wniosków o pozwolenie przedstawionych przez podmiot gospodarczy w drodze aktu delegowanego.

ROZDZIAŁ IV

ŚRODKI NA RZECZ LOKALNEJ PRODUKCJI ROLNEJ

Artykuł 18

Środki

1. Programy POSEI obejmują szczególne środki na rzecz lokalnej produkcji rolnej, wchodzące w zakres stosowania części trzeciej tytułu III Traktatu, konieczne do zapewnienia ciągłości i rozwoju lokalnej produkcji rolnej w każdym z regionów najbardziej oddalonych.
2. Część programu poświęcona środkom na rzecz lokalnej produkcji rolnej zawiera co najmniej następujące elementy:

- a) ilościowy opis stanu danej produkcji rolnej, uwzględniający dostępne wyniki oceny oraz wskazujący na rozbieżności, braki i możliwości rozwoju, uruchomione środki finansowe oraz główne wyniki podjętych uprzednio działań;
 - b) opis proponowanej strategii, przyjęte priorytety, cele ogólne i operacyjne w ujęciu ilościowym, jak również ocenę spodziewanych skutków gospodarczych, środowiskowych i społecznych, m.in. w dziedzinie zatrudnienia;
 - c) opis zamierzonych środków, w szczególności systemów pomocy służących wprowadzeniu ich w życie i w odpowiednich przypadkach informacje o potrzebach w zakresie badań, projektów pokazowych, szkoleń lub pomocy technicznej w związku z przygotowaniem, wdrażaniem i dostosowywaniem przedmiotowych środków;
 - d) wykaz środków pomocy stanowiących płatności bezpośrednie w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 73/2009;
 - e) warunki przyznawania pomocy oraz przedmiotowe produkty i ilości;
 - f) kwotę pomocy ustaloną w przypadku każdego środka lub działania w celu osiągnięcia jednego lub większej liczby celów programu.
3. Komisja przyjmuje jednolite warunki płatności z tytułu środków pomocy, o których mowa w ust. 2 w drodze aktu wykonawczego.
4. Program może obejmować środki wsparcia produkcji, przetwórstwa lub wprowadzania do obrotu produktów rolnych pochodzących z regionów najbardziej oddalonych.

Każdy środek można podzielić na działania. W przypadku każdego działania program określa przynajmniej następujące elementy:

- a) beneficjentów;
- b) warunki kwalifikowalności;
- c) pomoc indywidualną;
- d) maksymalny pułap.

W celu wspierania wprowadzania produktów do obrotu poza regionem ich produkcji Komisja przyjmuje warunki ustalania kwoty pomocy przyznawanej z tytułu wprowadzania do obrotu i, w stosownych przypadkach, maksymalnych ilości, które mogą zostać objęte tą pomocą w drodze aktu delegowanego.

Artykuł 19

Kontrole i nienależne płatności

1. Kontrole środków, o których mowa w niniejszym rozdziale, przeprowadza się w formie kontroli administracyjnych i kontroli na miejscu.

2. W przypadku nienależnych płatności zainteresowany beneficjent ma obowiązek zwrócić przedmiotowe kwoty. Artykuł 80 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009¹⁰ stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI UZUPEŁNIAJĄCE

Artykuł 20

Znak graficzny

1. W celu poprawy wiedzy o nieprzetworzonych lub przetworzonych produktach rolnych wysokiej jakości, specyficznych dla regionów najbardziej oddalonych, oraz zwiększenia ich spożycia ustanawia się znak graficzny.
2. Warunki używania znaku graficznego, o którym mowa w ust. 1, są proponowane przez zainteresowane organizacje zawodowe. Organy krajowe przekazują zaopiniowane przez siebie propozycje Komisji.

Używanie znaku jest nadzoruje organ publiczny lub jednostka zatwierdzona przez właściwe organy krajowe.

3. W celu poprawy wiedzy o nieprzetworzonych lub przetworzonych produktach rolnych wysokiej jakości pochodzących z regionów najbardziej oddalonych i propagowania ich spożycia Komisja ustanawia warunki korzystania z prawa do stosowania znaku graficznego oraz warunki jego powielania i stosowania w drodze aktu delegowanego.
4. W celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu Komisja przyjmuje zasady stosowania znaku graficznego oraz minimalne wymogi w zakresie kontroli i monitorowania stosowane przez państwa członkowskie w drodze aktu wykonawczego.

Artykuł 21

Rozwój obszarów wiejskich

1. Niezależnie od art. 39 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 maksymalne kwoty roczne kwalifikowalne z tytułu pomocy unijnej, przewidziane w załączniku I do wspomnianego rozporządzenia, mogą zostać zwiększone nawet o 100 % z przeznaczeniem na ochronę jezior na Azorach oraz zachowanie krajobrazu i tradycyjnych cech gruntów rolnych, w szczególności kamiennych murów podtrzymujących tarasy na Maderze.

¹⁰ Dz.U. L 316 z 2.12.2009, s. 65.

2. Opis środków zaplanowanych na mocy ust. 1 niniejszego artykułu włącza się w razie konieczności do programów określonych w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do danych regionów.

Artykuł 22

Pomoc państwa

1. W odniesieniu do produktów rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu, do których stosuje się art. 107, 108 i 109 Traktatu, zgodnie z art. 108 Traktatu Komisja może zezwolić na udzielanie pomocy operacyjnej w sektorach produkcji, przetwórstwa i wprowadzania do obrotu wspomnianych produktów w celu zaradzenia ograniczeniom produkcji rolnej charakterystycznym dla regionów najbardziej oddalonych, związanym z oddaleniem, wyspiarskim charakterem i innym ograniczeniom wynikającym z najbardziej oddalonego położenia.
2. Państwa członkowskie mogą przyznać dodatkowe środki finansowe na realizację programów POSEI. W takim przypadku zgodnie z niniejszym rozporządzeniem pomoc państwa podlega zgłoszeniu przez państwa członkowskie i zatwierdzeniu przez Komisję, jako część wspomnianych programów. Tak zgłoszona pomoc uznawana jest za pomoc zgłoszoną w rozumieniu art. 108 ust. 3 zdanie pierwsze Traktatu.
3. Francja może przyznać na rzecz sektora cukru we francuskich regionach najbardziej oddalonych maksymalną pomoc do kwoty 90 mln EUR na każdy rok gospodarczy.

Francja informuje Komisję o faktycznej wysokości kwoty przyznanej pomocy w terminie trzydziestu dni począwszy od końca każdego roku gospodarczego.
4. Nie naruszając przepisów ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i na zasadzie odstępstwa od art. 180 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 i od art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006¹¹ art. 107, 108 i 109 Traktatu nie mają zastosowania do płatności dokonywanych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, przy zastosowaniu rozdziału IV, ust. 3 niniejszego artykułu i art. 23 i 27 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 23

Programy ochrony roślin

1. Francja i Portugalia przedstawiają Komisji programy zwalczania organizmów szkodliwych dla roślin i produktów roślinnych odpowiednio we francuskich departamentach zamorskich oraz na Azorach i Maderze. Programy te określają w szczególności zamierzone cele, przewidywane środki, czas ich trwania oraz ich koszt. Programy przedstawione na mocy niniejszego artykułu nie dotyczą ochrony bananów.

¹¹ Dz.U. L 214 z 4.8.2006, s. 7.

2. Udział Unii w finansowaniu programów przewidzianych w ust. 1 opiera się na analizie technicznej sytuacji w danych regionach.
3. W celu wdrożenia tych programów Komisja określa w drodze aktu delegowanego finansowy udział Unii, o którym mowa w ust. 2, środki kwalifikowalne do finansowania unijnego oraz kwotę pomocy.

Wspomniany udział może pokryć do 60 % kwalifikowalnych wydatków w departamentach francuskich i do 75 % kwalifikowalnych wydatków na Azorach i Maderze. Płatność dokonywana jest na podstawie dokumentacji przedstawionej przez władze Francji i Portugalii. W razie konieczności Komisja może zorganizować kontrole i zlecić ich przeprowadzenie w jej imieniu ekspertom, o których mowa w art. 21 dyrektywy Rady 2000/29/WE¹².

Artykuł 24

Wino

1. Środki, o których mowa w art. 103v, 103w, 103x i 182a rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, nie mają zastosowania do Azorów i Madery.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 120a ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 winogrona pochodzące ze szczepów winorośli, o których mowa w lit. b) wspomnianego akapitu, zebrane na obszarze Azorów i Madery, mogą zostać użyte do produkcji wina dopuszczonego do obrotu jedynie we wspomnianych regionach.

Portugalia przeprowadza stopniową likwidację winnic obsadzonych szczepami winorośli, o których mowa w art. 120a ust. 2 akapit drugi lit b) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, w stosownych przypadkach korzystając ze wsparcia przewidzianego w art. 103q tego rozporządzenia.

3. Środki, o których mowa w art. 103v, 103w i 103y rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, nie mają zastosowania do Wysp Kanaryjskich.

Artykuł 25

Mleko

1. Do celów rozdzielenia opłaty z tytułu nadwyżek zgodnie z art. 79 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 za producentów, którzy przyczynili się do przekroczenia kwot uznaje się tylko producentów w rozumieniu art. 65 lit. c) tego rozporządzenia, którzy mają swoją siedzibę oraz prowadzą produkcję na Azorach i którzy wprowadzają do obrotu ilości przekraczające przyznaną im kwotę powiększoną o wartość procentową, o której mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu.

Opłata z tytułu nadwyżek jest należna w odniesieniu do ilości przekraczających kwotę powiększoną o wspomnianą wyżej wartość procentową po rozdzieleniu

¹² Dz.U. L 4 z 7.1.2000, s. 11.

niewykorzystanych ilości zawartych w wynikającym z takiego powiększenia przedziale pomiędzy wszystkich producentów w rozumieniu art. 65 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mających swoją siedzibę i prowadzących produkcję na Azorach, proporcjonalnie do kwoty przyznanej każdemu z nich.

Wartość procentowa, o której mowa w akapicie pierwszym, jest równa ilorazowi wartości 23 000 t – począwszy od roku gospodarczego 2005/2006 – i sumy ilości referencyjnych przypadających na każde gospodarstwo na dzień 31 marca 2010 r. Dotyczy ona tylko ilości referencyjnych przypadających na gospodarstwo na dzień 31 marca 2010 r.

2. Po rozdzieleniu, o którym mowa w ust. 1, ilości mleka lub ekwiwalentu mleka wprowadzone do obrotu powyżej kwoty, ale w ramach wartości procentowej, o której mowa w tym samym ustępie, są pomijane przy określaniu ewentualnego przekroczenia kwoty przez Portugalię obliczonego zgodnie z art. 66 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.
3. System opłat z tytułu nadwyżek obciążających producentów mleka przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 nie stosuje się do francuskich departamentów zamorskich ani do Madery w granicach 4 000 ton mleka produkcji lokalnej.
4. Na zasadzie odstępstwa od art. 114 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 produkcja rekonstruowanego mleka UHT z mleka w proszku pochodzącego z Unii na Maderze i we francuskim departamencie zamorskim Reunion jest dozwolona w granicach wyznaczonych przez popyt wśród lokalnych konsumentów, o ile środek ten nie zakłóca odbioru i rynku zbytu lokalnie produkowanego mleka. Produkt ten jest przeznaczony wyłącznie do konsumpcji lokalnej.

Przy sprzedaży metoda produkcji wytwarzanego w ten sposób mleka UHT jest wyraźnie wskazana na etykiecie.

Artykuł 26

Chów zwierząt

1. Dopóki pogłowie młodych samców bydła nie osiągnie poziomu zapewniającego utrzymanie i rozwój lokalnej produkcji mięsa we francuskich departamentach zamorskich i na Maderze, zezwala się na przywóz bydła pochodzącego z państw trzecich i przeznaczonego na opas i do konsumpcji we francuskich departamentach zamorskich i na Maderze bez stosowania przywozowych należności celnych określonych we wspólnej taryfie celnej. Komisja przyjmuje w drodze aktu wykonawczego działania konieczne do stosowania niniejszego akapitu, w szczególności zasady zwalniania z przywozowych należności celnych dotyczących młodych samców bydła we francuskich departamentach zamorskich i na Maderze.

Artykuł 12 i art. 13 ust. 1 stosuje się do zwierząt objętych zwolnieniem, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

2. Liczbę zwierząt objętych zwolnieniem, o którym mowa w ust. 1, określa się w programach POSEI, gdy konieczność ich przywozu jest uzasadniona rozwojem produkcji lokalnej. Zwierzęta te przeznacza się w pierwszej kolejności dla

producentów posiadających co najmniej 50 % zwierząt na opas pochodzenia lokalnego.

W celu uwzględnienia lokalnej specyfiki sektora chowu bydła i związanej z nim branży Komisja określa w drodze aktu delegowanego warunki zwolnienia z przywózowych należności celnych.

3. W przypadku zastosowania art. 52 i art. 53 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 Portugalia może zredukować krajowy pułap płatności przysługujących za mięso owcze i kozie oraz premii przysługujących z tytułu krów mamek. W takim przypadku odnośna kwota zostaje przeniesiona z pułapów ustalonych w zastosowaniu art. 52 i art. 53 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 do środków finansowych określonych w art. 29 ust. 2 tiret drugie niniejszego rozporządzenia w drodze aktu wykonawczego Komisji.

Artykuł 27

Pomoc państwa na rzecz produkcji tytoniu

Hiszpanii zezwala się na przyznanie pomocy na rzecz produkcji tytoniu na Wyspach Kanaryjskich. Przyznanie takiej pomocy nie może powodować nierównego traktowania poszczególnych producentów na obszarze archipelagu.

Kwota tej pomocy nie może przekroczyć 2 980,62 EUR za tonę. Pomoc dodatkową wypłaca się za ilości nieprzekraczające 10 ton rocznie.

Artykuł 28

Zwolnienie tytoniu z należności celnych

1. Żadne należności celne nie są pobierane za surowiec tytoniowy ani tytoń częściowo przetworzony przywożone bezpośrednio na Wyspy Kanaryjskie i objęte odpowiednio pozycją
 - a) CN 2401 oraz
 - b) następującymi podpozycjami:
 - 2401 10 tytoń nieodżyłowany,
 - 2401 20 tytoń częściowo lub całkowicie odżyłowany,
 - ex 2401 20 pokrywy cygar na podporach, w belach, przeznaczone do produkcji tytoniu,
 - 2401 30 odpady tytoniowe,
 - ex 2402 10 cygara z obciętymi końcami bez opakowań,
 - ex 2403 10 tytoń krojony (docelowe mieszanki tytoniu do produkcji papierosów, cygaretek i cygar),

- ex 2403 91 tytoń „homogenizowany” i „odtworzony”, również w postaci liści i wstęg,
- ex 2403 99 tytoń ekspandowany.

Zwolnienie przewidziane w akapicie pierwszym przyznaje się w drodze pozwoleń, o których mowa w art. 11.

Zwolnienie to stosuje się do produktów, o których mowa w akapicie pierwszym, przeznaczonych do przetworzenia na Wyspach Kanaryjskich na wyroby przemysłowe gotowe do palenia, w granicach rocznego limitu przywozu wynoszącego 20 000 ton wyrażonych jako ekwiwalent odżyłowanego surowca tytoniowego.

2. Komisja przyjmuje w drodze aktu wykonawczego środki konieczne do stosowania ust. 1, w szczególności zasady zwalniania z przywozowych należności celnych z tytułu przywozu tytoniu na Wyspy Kanaryjskie.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 29

Środki finansowe

1. Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, z wyłączeniem art. 21, stanowią interwencję w zakresie regulacji rynków rolnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005¹³.
2. W każdym roku budżetowym Unia finansuje środki przewidziane w rozdziałach III i IV do maksymalnej kwoty rocznej równej:
 - dla francuskich departamentów zamorskich: 278,41 mln EUR,
 - dla Azorów i Madery: 106,21 mln EUR,
 - dla Wysp Kanaryjskich: 268,42 mln EUR.
3. Kwoty przyznawane na każdy rok budżetowy w celu finansowania środków przewidzianych w rozdziale III nie mogą przekraczać następujących kwot:
 - dla francuskich departamentów zamorskich: 24,8 mln EUR,
 - dla Azorów i Madery: 21,2 mln EUR,

¹³ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.

– dla Wysp Kanaryjskich:

72,7 mln EUR.

Komisja ustanawia w drodze aktu wykonawczego jednolite warunki, zgodnie z którymi państwa członkowskie mogą zmieniać przeznaczenie środków przyznawanych co roku na różne produkty objęte szczególnym systemem dostaw.

4. W celu zapewnienia uzasadnionego i proporcjonalnego podziału na poszczególne środki finansowania badań, projektów pokazowych, szkoleń i pomocy technicznej Komisja ustala maksymalną kwotę roczną, którą można przydzielić na te środki w drodze aktu delegowanego.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 30

Środki krajowe

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w zakresie kontroli i kar administracyjnych, oraz informują o nich Komisję.

Artykuł 31

Powiadomienia i sprawozdania

1. Corocznie w terminie do dnia 15 lutego państwa członkowskie powiadamiają Komisję o udostępnionych im środkach finansowych, które zamierzają przeznaczyć w kolejnym roku na realizację prognozy bilansu dostaw i każdego środka na rzecz lokalnej produkcji rolnej zawartego w programach POSEI.
2. Corocznie w terminie do dnia 31 lipca państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie za rok poprzedni dotyczące realizacji środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
3. W terminie do dnia 30 czerwca 2015 r., a następnie co pięć lat Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ogólne ukazujące skutki działań, w tym w sektorze bananów, zrealizowanych na mocy niniejszego rozporządzenia uzupełnione w razie potrzeby odpowiednimi wnioskami.

Artykuł 32

Upewnienia Komisji

W przypadku przekazania upewnien Komisji podejmuje ona dziaania w odniesieniu do aktów delegowanych zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 33 a w odniesieniu do aktów wykonawczych zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 34.

Artykuł 33

Akty delegowane

1. Upewnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, powierza się Komisji na czas nieokreślony.

Niezwłocznie po przyjęciu przez Komisję aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

2. Przekazanie upewnien przewidziane w ust. 1, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę.

Instytucja, która rozpoczęła procedurę wewnętrzną w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie upewnien, informuje drugiego prawodawcę i Komisję, najpóźniej miesiąc przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane upewnienia, które mogłyby zostać odwołane oraz uzasadnienie tego odwołania.

Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie upewnien określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie ma ona wpływu na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy licząc od daty zawiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o jeden miesiąc.

Jeśli przed upływem tego terminu ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu w odniesieniu do aktu delegowanego lub jeżeli przed upływem tego terminu Parlament Europejski i Rada poinformowały Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu, akt delegowany wchodzi w życie z dniem podanym w tym akcie.

Jeśli Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego, podaje uzasadnienie.

Artykuł 34

Akty wykonawcze – komitet zarządzający

[Do uzupełnienia po przyjęciu rozporządzenia w sprawie środków kontroli, o którym mowa w art. 291 ust. 2 TFUE, będącego obecnie przedmiotem debaty w PE i w Radzie.]

Artykuł 35

Utrata mocy

Rozporządzenie (WE) nr 247/2006 traci moc.

Odniesienia do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku.

Artykuł 36

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie [...] dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

[Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.]

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w [...] dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 247/2006	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2	Artykuł 8
Artykuł 3 ust. 1 i 2	Artykuł 9 ust. 1 i 2
	Artykuł 9 ust. 3
	Artykuł 9 ust. 4
Artykuł 3 ust. 3	Artykuł 10
Artykuł 3 ust. 4	Artykuł 12
Artykuł 4 ust. 1 i 2	Artykuł 13 ust. 1 i 2
	Artykuł 13 ust. 3
	Artykuł 13 ust. 4
Artykuł 4 ust. 3	Artykuł 13 ust. 5
Artykuł 5	Artykuł 14
Artykuł 6	Artykuł 15
Artykuł 7	Artykuł 16
Artykuł 8 ostatnie zdanie	Artykuł 11
Artykuł 9 ust. 1 i art. 10	Artykuł 18 ust. 1
Artykuł 9 ust. 2 i 3	Artykuł 3
Artykuł 11	Artykuł 4
Artykuł 12 lit. a), b) i c)	Artykuł 18 ust. 2 lit. a), b) i c)
Artykuł 12 lit. d), e), f) i g)	Artykuł 5
Artykuł 13	Artykuł 7
Artykuł 14	Artykuł 20
Artykuł 15	Artykuł 21
Artykuł 16	Artykuł 22
Artykuł 17	Artykuł 23
Artykuł 18	Artykuł 24
Artykuł 19	Artykuł 25
Artykuł 20	Artykuł 26
Artykuł 21	Artykuł 27

Artykuł 22	Artykuł 28
Artykuł 23	Artykuł 29
Artykuł 24	Artykuł 6
Artykuł 27	Artykuł 30
Artykuł 28	Artykuł 31
Artykuł 29	Artykuł 35
Artykuł 33	Artykuł 36